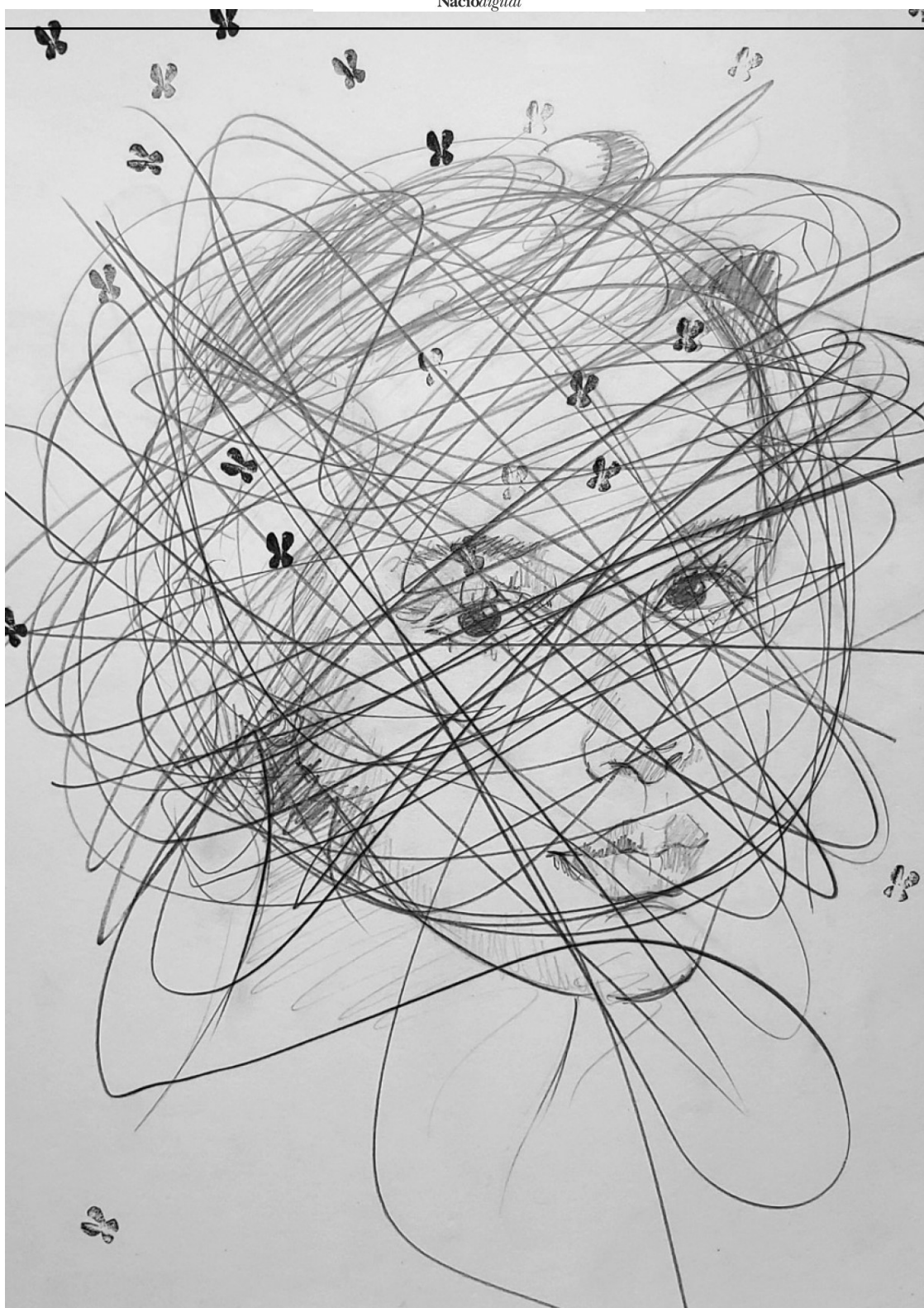

El cel de les papallones

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

Sempre m'han dit que pateixo una obsessió per la mort, però és que hi ha res més segur i definitiu a la vida? No obstant això, també és cert que parlar del traspàs és absolutament gratuït, ja que ningú pot donar fe de res i només la fe se'n dona per resposta, quan l'única resposta és el buit

que ens queda als que ens quedem aquí.

És així.

Hi ha un moment en què la mort se't fica a casa. Tots ho esperem, la mort i el moment, però no saps mai com n'és de dolorós fins que la trobes dinant amb tu, distesa i natural, a l'altre cap de la taula. Aleshores, parlar del traspàs ja no ho és de gratuït, perquè el transit, en primera o en segona persona -tant se val-, condiciona el present i marcarà, pràctica o sentimentalment, la resta de l'existència de la primera persona del plural que conviu i s'estima sota el sostre d'aquella llar, la resta de la família i els amics sincers del que ja no hi és.

En un instant (aquell que hi ha entre la tranquil·litat de l'anar passant i l'aclapament per l'irreversible final), aquells detalls, aquells gestos quotidians imperceptibles o desatesos per les rutines es fan evidents, cobren importància i comencen a tenir un significat especial, perquè cada detall, cada gest i cada rutina poden deixar de ser quotidians per ser els últims -l'última vegada- i passar a ser només un record, en qualsevol moment.

Aquella tassa bruta de cafè a la pica, la porta de l'armari sempre mig oberta, els cabells al raspall, el dringar de les claus darrera la porta abans d'obrir-la... El sopar de Nadal, els aniversaris, la festa major... O fins i tot una tonada, una melodia xiulada, les paraules intruses d'un vers familiar en una conversa o una broma gastada, passen de ser seqüències inqüestionables, moviments anodins o repeticions odioses, a ser seqüències, moviments i repeticions entranyables i, per la seva absència, des d'ara, agulles d'acer que cada vegada que les trobes o les trobes a faltar se't claven a l'ànima.

Tot té o tindrà aquesta seva última vegada, i la poesia de les coses quotidianes es comença a escriure amb llàgrimes i després amb cicatrius al fons d'aquesta intangible, d'aquesta enigmàtica, d'aquesta profanada i d'aquesta mai més ingènua ànima.

Sense haver-ho previst ningú, de sobte, tot és diferent per a tothom.

La vida és un garbuix de fils de seda i filferro espinós, amb tu a dins que et bellugues mesuradament per gaudir de l'esgarrifança suau dels uns sense punxar-te amb les espines de l'altre. Però molts cops, un estímul inesperat o una convulsió desafortunada fan que t'esgarrinxis l'espinada, les extremitats i les natges, mentre amb les mans, instintivament, et protegeixes els genitals i la cara, conscient de què no tens altre remei que serrar les dents i aguantar el dolor, intentant de tornar a acomodar-te de manera que passi molt de temps fins la propera vegada.

Com l'eruga, quan naixem, teixim la nostra pròpia crisàlide on viurem confortables entre esgarrinxada i esgarrinxada, fins que la mort esquinci el capoll i la nostra ànima s'enlairi per sempre al cel de les papallones.

El cel! Jo només he pogut veure papallones, i penso que seria bonic morir per convertir-te en papallona... sempre que deixessis el cor i la memòria al capoll i no haguessis de finir, un cop més, al parabrisa d'un cotxe o amb una altra agulla d'acer travessant-te el tòrax, exhibida i classificada en una col·lecció macabra.

Hi ha un dia que, quan et lleves, ignores que no l'oblidaràs mai més, malgrat, de vegades, aquest dia, l'esperis de ja fa temps.

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat de Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de dansa amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle "Las estaciones".